

VAS ÉS FÉMMUNKÁS

Foia oficială a Uniunii Muncitorilor în Fer, Metal și Chimică din România || A româniilor vas, fém és vegyipari munkások országos szövetségének hivatalos közlönye

TELEFON: 4-50-13

Apare la 1 ale fiecărei luni // Megjelenik minden hó elsején
Redactor responsabil: RUSU SIMION

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI VI, STRADA CAZĂRMEI No. 11

Munkásproblémák és a szakszervezetek

Országunk jelenlegi kormányának programjában foglaltatik a munkásság gazdasági és szociális helyzetének javítása.

Az előző pártkormányok szintén programjukba foglalták e fontos kérdést, azonban — sajnos — távozásuk után a munkásság helyzete rendszerint még rosszabbá, még siralmasabbá vált, mint hatalomrajövetelük előtt. A munkásság ígéreteivel és üres jelszavakkal maradt és saját nyomorúságával.

Az általános munkásproblémák hatásköre a mindenkori munkaügyi miniszter hatáskörébe tartoznak. A jelenlegi munkaügyi miniszter, Mihai Ralea professzor ur, tagadhatalan, hogy a munkásproblémákra nagy súlyt helyez. Május elsején tartott gyűlési és rádió-beszéde, a különböző lapok hasábjain ismertetett programja, mind annak a bizonyosságul szolgál, hogy a miniszter ur elhatározott szándéka a munkáskérdések gyökeres megoldása.

Mi a munkásosztály részéről a kormányprogram öszinte és jó szándékában pillanatig sem kételkedünk, annál inkább nem, mert az ország legfelsőbb tényezőjének jóváhagyását bírja.

Minden bizalmunkat előlegezzük e nehéz és felelősségteljes munkában a miniszter urnak és reméljük, hogy az előlegezett bizalmunkban nem fogunk csalatkozni.

Az egész ország lakosságának érdekében való, hogy erkölcsi, anyagi és szociális téren a munkásosztály életnivója a létező legmagasabb fokra emeltesse. Ez az egyedüli biztosítéka a mindenkori termelés és fogyasztás állandó fenntartásának és fokozódásának. És egyuttal biztosítéka a belső gazdasági válságok elkerülésének. Ebben a munkában a miniszter urnak segítségére van szüksége a munkásság részéről is. És ezt a segítséget kizárólag a szervezett munkásság már meglévő szervezeti erejében találja meg. Tehát azokban a munkásokban, akiknek ezen a téren évtizedes tapasztalataik, gyakorlatuk és érzékük is van hozzá.

A fogas kérdés: hogyan, milyen eszközökkel és milyen uton érhető el a kitűzött cél?

Mindenekelőtt leszögezhetjük, hogy Romániában számos megfelelő védtörvénnyel rendelkezünk. Ezeknek a törvényeknek a betartása az első és legfontosabb feladat. Tapasztalatunk van, hogy a munkástörvények betartásának ellenőrzésével megbízott fórumok elégteleneknek bizonyultak. A szervezeten munkások éppen szervezettelenségükönél fogva képtelenek az ellenőrzésre. Tehát csak a szervezett munkásság erőteljes szakszervezetei nyújthatnak segédkezet a törvények betartására.

Ahhoz, hogy erőteljes szakszervezetek fejlődjenek ki, szakszervezeti szabadságra van szükség.

A munkásosztály szabadidejének mikénti felhasználásának kérdése foglalkoztatja a miniszter urat is. Ennek azonban az első főfeltétele, hogy legyen munkaidőn kívüli szabad ideje a munkásságnak, mert ma csak ott van, ahol szervezettek a munkások és betartatják a 8 órás munkaidőt. Ott, ahol 10—12 órát és ennél is hosszabb munkaidőt dolgoznak a munkások éhbérekért, azoknak nincs se kedvük, se türelmük, se idejük sportolni, olvasni, tanulni, kulturelőadásokat hallgatni, moziba és színházba járni. Éhesgyomorru és meggyötört munkásokkal nem lehet kulturát fejleszteni.

Szinte hihetetlenül hangzik, de úgy van.

Tapasztalatból beszélünk. Ha a szervezetség ereje valahova elhatol és sikerül egyes helységeken a 8 órás munkaidőt betartatni, a munkaadók úgy intézik a munkabeosztást, hogy a munkás a 8 óra alatt kevesebbet keressen, mint azelőtt a 10—12 óra alatt. A munkások reklamációjára pedig azt válaszolják: Látjátok, dolgozzatok többet, úgy, mint azelőtt s akkor többet is kerestek. Itt nyilvánul meg aztán a munkások öntudatlansága, amikor a szervezet ellen fordulnak, amiért bevezette a 8 órás munkaidőt és nem a munkaadót kényszerítik, hogy a 8 órás munkateljesítményért annyit fizessen, hogy abból megtudjanak élni.

Szükség van tehát a munkások öntudatosítására, nevelésére, művelődésére, kultur- és szociális igényeinek emelésére. És hogy kulturemberhez méltó igényeit kielégíthesse, a napi 8 órára megfelelő munkabért kell kiharcoljon a maga részére. A 8 órás munkaidő betartásához és a munkabéreknek a mindenkori megélhetés nivójára való emeléséhez szakszervezetekre van szükség.

A munkabérek emeléséért a munkásságnak harcolnia kell, mert a kapitalisták jószántukból csak éhbéreket fizetnek.

Az a kereskedelem, amely az élelmiszer és a mindennapi közszükségleti cikkekkal a leghatártalanabban üzérkedik, azon cikkekkal, amelyekre a dolgozó néposztálynak szakadatlanul szüksége van, a lehető legnagyobb visszaélést követi el. Tagadhatatlan, hogy a kormány és gazdasági tanácsainak állandó problémái közé tartozik a spekulatív drágaság letörése. Sajnos, azonban a drágaság mégis folyton emelkedik, a munkabérek, ha nem csökkennek, de stagnálnak, a munkásosztály gazdasági, szociális és morális helyzete folyton rosszabbodik és így az élet küzdelmeivel szembeni ellenálló ereje teljesen a minimálisra csökken.

A munkásosztályt egy ilyen adott helyzetel szemben segíteni kell, hogy a drágaság emelkedésével párhuzamosan lépést tartson a munkabérek emelkedése is.

Külföldi államokban és így Angliában a munkaügyi miniszter vezeti a megélhetési indexet. Ha nálunk is a tényleges helyzetnek megfelelő megélhetési indexet vezetne a munkaügyi miniszterium, a munkakonfliktusok alkalmával sok esetben megkönnyebbülne a tárgyalások menete, különösen a munkabéreket illetőleg. Lenne egy index, ami felelős tényező helyről ered, amire jogszerűen támaszkodhatna a munkásság és a közvélemény is. Ez az index — természetesen — nemcsak a drágaság emelkedését vagy esését kellene mutassa, hanem azt, hogy milyen összegre van szüksége egy — mondjuk — 4 tagu családnak ahhoz, hogy a létfenntartáshoz szükséges cikkeket megvásárolhassa. Az így, hivatalból vezetett indexet a miniszterium minden hónapban közzétenné, hogy a nagyközönség a maga érdekében felhasználhassa. Nálunk ez még nincs. Tehát a szakszervezetek kell, hogy pótolják ezt is.

És bármilyen nehézségek árán is, de a szakszervezetek a munkabérek rendezése tekintetében is megféleltek hivatásuknak és a jövőben még fokozottabb mértékben fognak megfelelni. De ennek előfeltétele a szakszervezeti szabadság.

*

A munkaügyi miniszter ur rádióban és hirlapilag közölt programjában a szakszer-

vezetek koncentrációjáról és a szakszervezeti törvény módosításáról nyilatkozott. Ma az egyes szakszervezetek — mondja a miniszter ur — szét vannak forgácsolva. Egyes foglalkozási ágak 8—10 vagy ennél is több önálló egyesületet képeznek, de amelyek külön-külön igen jelentéktelen taglétszámmal rendelkeznek. Ez részben így is van. Azonban ez a megállapítás ugyszólván csak a magántisztviselőkre és kisiparosokra vonatkozik. Az ipari munkások szakszervezetei központi szövetségekbe vannak tömörülve és a központi szakmai szövetségek pedig ismét tömörültek és képezik a Confederația Generală a Muncii-1 (az Országos Szaktanácsot). A vas- és fémipari munkások egyetlen szövetségbe, a mi szövetségünkben tömörültek. Szövetségünk keretén kívül 1—2 vasmunkás szakszervezet van, melyek együttvéve nem rendelkeznek 300 taggal, míg a mi szövetségünk több, mint 10.000 tagot számlál. Ha tehát törvényes rendelkezés lesz a szakszervezetek koncentrációjára, akkor csak a szövetségünkön kívül állók járnak jól.

Mi szívesen fogadjuk a szakmai szervezetek összpontosításának gondolatát. Jónak, helyesnek és célszerűnek tartjuk. Hiszen mi az erők tömörülésének vagyunk a hirdetői.

Igen, koncentrációs, erőteljes, szabad szakszervezetek a munkásosztály általános érdekeinek előbbrevitelét szolgálják.

De csak addig, amíg azok ténylegesen az érdekeltek szabad, önkéntes egyesülésének a szüleményei és amíg azok az érdekeltek önkormányzata alatt állanak. Természetes, a fennálló törvények keretén belül és az arra hivatott kormányhatóságok ellenőrzése mellett, ami különben eddig is így volt.

Ugynevezett irányított hivatalos szakszervezetek, mint amilyenek a diktaturára berendezett országok szakszervezetei, már nem szolgálják azt a célt, amelyre hivatottak a szakmai érdekeket felölelő szakmai szervezetek. A diktatoriális országokban nem is lehetnek szabad szakszervezetek, mert ott nincs szabad egyesületi és gyülekezési jog. Nálunk azonban az alkotmány, tehát az ország alaptörvénye, biztosítja ezt a jogot az ország polgárai részére csakugy, mint a külföldi szabad és demokratikus államokban.

Tehát támaszkodva országunk alkotmányára, támaszkodva kormányunk azon bölcs vezetésére, amellyel az ország lakosainak ügyeit intézi, minden bizodalunk oda irányul, hogy a munkaügyi miniszter ur a munkásproblémákat úgy oldja meg, hogy az, az érdekeltek kívánóságait ki fogja elégíteni.

A ferdinandi, nádragi és calani üzemek vasmunkásai kollektív szerződés előtt állanak

Az utóbbi idők folyamán a ferdinandi, nádragi és calani vasmunkások erőteljes szervezkedést kezdtek. A szervezkedéssel kapcsolatosan a fenti üzemek munkásai akciót indítottak aziránt, hogy mindhárom üzem munkásainak részére egyöntetű kollektív szerződést kössenek. Az új kollektív szerződés tervezete már kész és azt a napokban be fogják terjeszteni úgy a gyár helyi igazgatóságánál, valamint az üzemek vezérigazgatóságánál is. A memorandumban 8—25% béremelést követelnek a munkások. Az egyöntetű kollektív szerződés eszméje igen nagy lelkesedést váltott ki az érdekeltek körében, mert ezzel lehetővé válik az, hogy a jövőben egyforma munkafeltételeket és munkabéreket fektessenek le mindhárom üzem munkásai részére.

Magától értetődő az, hogy ugyanazon munkaadó üzemekben dolgozó munkások munkabérei között nem lehetnek nagy eltérések. A munkások szolidaritását és szervezetteltségét véve alapul, több mint bizonyos, hogy a megindított kollektív szerződés akció sikerrel fog járni.

Hunedoara és Severin megyék vasmunkásainak kerületi konferenciája

A romániai vasipar fejlődése Erdély és Bánát területén is nagyvonalú méreteket öltött. Új gyárak alakulnak ott, ahol még tegnap buzatáblák aranykálásai az ország agrárjellegéről tettek tanubizonyosságot és a kimagasló gyárkérmények mintegy hirdetői annak a korszaknak, amelyben megszületik Románia modern vasipari termelése. Zsilvölgye és Hunyad-, Severin- és Caraşmegyék képeznek egy részt fontos ipari gócpontot, mert ezeken a területeken fekszenek a nyersanyag kiapadhatatlan erőforrásai. A kőszén, a vasérc nyersanyagai mágneseles vonzóerővel hatnak a kapitalizmusra és ez a tény új fejlődési utakat nyit meg.

A vasipar korszakát éljük. Kulturánk és életünk minden berendezkedése ezen alapszik. De ezen alapszik a jövőnk is. Azonban amíg az ércből vas lesz, amíg a vasból gépet alkotnak, amíg a vas eljut — megfelelő állapotban — a fogyasztókig, addig a munkások tizezei verejtékeznek. Kemény munkát igényel a vas, de egyben megmunkálójának, formálójának jellemet, öntudatot kölcsönöz, birtokosának pedig hatalmas profitot. Ebből az objektív tényből adódik az a helyzet, hogy mindenütt a világon és így nálunk is, a vasmunkások képezik a szakszervezeti mozgalom gerincét. A vasmunkások képezik azt a dinamikus hajtóerőt, amely a szakszervezeti mozgalomnak lendületet ad. Törekvésünk tehát az, hogy a szakszervezeti mozgalom keretébe bevonjunk minden vasmunkást és ezzel teljessé tegyük azt a mozgalmat, amelynek hivatása a vasmunkásság jobblétét, boldogabb jövőjét minden körülmények között biztosítani. Ezt a célt tüzte ki maga elé a Zsilvölgyében tartott vasmunkások kerületi konferenciája.

Vasárnap, június 19-én tartották meg szaktársaink Petroşeniben a vasmunkások kerületi konferenciáját, amelyen résztvettek a zsilvölgyi, ferdinandi, nádragi, calani és hunedoarai szakszervezetek küldöttei. A Szövetséget a konferencián Rusu Simion titkár szaktárs képviselte; résztvettek továbbá: Gârbovean Simion, Serbu Grigore kerületi titkárok és Stanciu Iosif, a Szövetség ellenőrzőbizottságának központi tagja. Összesen 25 delegátus mintegy 3500 vasmunkást képviselt.

A konferencia megnyitása

Délelőtt 10 órakor Gârbovean szaktárs a következő szavakkal nyitotta meg a konferenciát: „Tisztelt Szaktársak! Örömmel vártam a mai napot, hogy kifejezést adhassunk e területeken dolgozó vasmunkástömegek szolidaritásának. A gazdasági helyzet, a munkásság munkafeltételei és szociális kérdései parancsolóan szükségessé tették a konferencia megtartását és remélem, hogy a tanácskozással levont eredményeket minden küldött szaktárs odahaza átülteti a gyakorlati életbe. Hivatása továbbá a konferenciának az, hogy ugyanazon munkaadó üzemeiben dolgozó munkások között minél szorosabb köteleket fűzzünk és egyöntetűen járjunk el a különböző munkáskérdések megoldásában. A konferencia tanácskozásait megnyitom.”

Serbu szaktárs, a bánati kerület vasmunkás titkára, beszédében rámutatott a ferdinandi és nádragi vasmunkások munkafeltételeire, kihangsúlyozva annak szükségességét, hogy a közeljövőben megindítandó kollektív szerződés tárgyalásaiba be kell kapcsolódnunk a ferdinandi, nádragi és calani üzemek munkásainak. Az ügy érdekében a munkások közötti testvéri együttérzés gondolatát kell ápoljuk.

Borsai Oszkár szaktárs (Lupeni) a zsilvölgyi szaktanács nevében üdvözlöi a konferencia küldötteit. Előadja, hogy a zsilvölgyi vasmunkásszakszervezetekben tömörült tagok között a legteljesebb szolidaritás uralkodik. A munkástörvények rendszerét teszi szóvá és arra a következtetésre jut, hogy csak az erőteljesen kiépített szakszervezeti mozgalom kényszerítheti a munkaadókat a törvényekben lefektetett munkásjogok tiszteltetésére.

Gârbovean és Rusu előadók beszédei

Gârbovean szaktárs tartalmas előadás kere-

tében vázolja a vasmunkásság gazdasági helyzetét. Zsilvölgyében a vasmunkások 1920 év óta kollektív szerződés alapján dolgoznak. Most a Társulat igazgatósága kísérletezik azaz, hogy az üzem műhelymunkásait kivonja a bányászok kollektív szerződési kötelekéből és külön szerződést kössön velük. Az 1920 év óta kiküzdött és kiszélesített eredményeket a szervezett vasmunkások nem hagyják veszni, még akkor sem, hogyha ezek megtartásáért messzemenő áldozatot kell hozni.

Rusu Simion szövetségi titkár a szakszervezeti mozgalom szerepéről, céljairól tart kimerítő előadást. Le nem tagadhatjuk, — mondja az előadó, — hogy a jelen társadalom keretében vannak osztályok és osztályérdekek. A társadalom fejlődése az osztályérdekek megszüntetése irányában halad. Büszkének kell lennünk arra, hogy mi képviseljük az osztályon kívüli társadalom eszméjét. A kapitalizmus termelési rendszere munkanélküliséget szül. A társadalmi élet vérkeringésében a munkanélküliség azt a romboló munkát végzi, amit az ember vérebe bejutott fertőző bacillusok végeznek. Az ember a társadalom részese és ha embermilliókat támad meg a munkanélküliség szociális jelleggel bíró bacillusa, ez azt jelenti, hogy a társadalom léte forog kockán. Az államok mindjobban a tervgazdaság rendszerére térnek át. Mit jelent ez? Előjele eszménk megvalósulásának. Az élet általános drágulása, a szakszervezeti mozgalom szabadságának a kérdése, a társadalombiztosítással kapcsolatos nyugdíj- és egyéb ügyek rendezése, mind olyan kérdések, amelyek a vasmunkásságot komoly elhatározásra kell, hogy bírják.

A kiküldöttek felszólalásai

Borsai szaktárs (Lupeni) rámutat arra, hogy a társuladánál ma mindössze 5000 tag fizet járulékot és ezzel szemben 4000 nyugdíjasnak kell nyugdíjjárandóságot fizetni. A kérdés megoldása csak úgy lehetséges, ha egy közös nyugdíjalapot létesítenek, amelyből megfelelő nyugdíjat folyósítanak az arra jogosultaknak. Megemlíti továbbá azt, hogy a munkaügyi miniszter ottléte alkalomával az öregségi nyugdíj megvalósítására tett ígéretet.

Lăscău szaktárs (Hunedoara) előadja, hogy abból az alkalomból, amikor a munkaügyi miniszter a tanoncotthon felavatására Hunedoarán járt, felvázolta a nyugdíjasok siralmas helyzetét és kérte a minisztert a nyugdíjak sürgős felemelésére. A nyugdíjasok ma már ott tartanak, hogy kénytelenek uccát seperni. Felterjesztette továbbá a munkaügyi miniszternek azt a kérését is, hogy tekintettel a nagyszámú munkástömegekre, építsenek haladéktalanul egy kórházat Hunedoarán.

Brettfeld szaktárs (Calan): A szakszervezeti mozgalom kifejlődésében érezzük a szabadság hiányát. Vezetőségi és egyéb üléseket vagy egyáltalában nem, vagy pedig csak nehéz körülmények között lehet tartani. Az üzemben egyes munkáskategóriák rövidített munkaidő mellett dolgoznak és sokszor megtörténik, hogy a munkásokat egyszerűen hazaküldik egy hétre.

Brass szaktárs (Ferdinand) ugyancsak a szakszervezeti mozgalom szabadságának hiányát említi meg. Javasolja, hogy ennek a kérdésnek a rendezése céljából memorandummal forduljunk a belügyminiszteriumba.

Kochim szaktárs (Nádrag) vázolja a nádragi munkások siralmas helyzetét. A gyár mérnöke rosszallását fejezte ki aziránt, hogy a munkások sok gyermeket hoznak a világra, ami megnehezíti a munkások életkörülményeit és ennek következtében a munkások állandóan béremelési követeléseket állítanak fel.

Robnic szaktárs (Ferdinand) a ferdinandi szakszervezeti mozgalom kiépítésének kezdő nehézségeit ismerteti. Amíg a szakszervezeti mozgalom nem tudott lábrakapni, addig a munkások leirhatatlanul ki voltak szolgáltatva a mesterek és hajcsárok önkényének.

Robnic szaktárs röviden ismerteti a gyár-igazgató és közöttük lefolyt tanulságos párbeszédet:

— Hogyan lehet megoldani a krízist, ha a piac ilyen gyengének mutatkozik? — teszi fel a kérdést az igazgató.

Válasz: A megoldás az volna, hogy emeljék a munkabérek, mert ezzel a fogyasztási lehetőség növekszik.

A továbbiak során Robnic szaktárs kimutatja, hogy nyugdíjaztatás esetén az illető tag egy évig kell várjon, míg az ügye rendezést nyer. Ebben az ügyben is lépéseket kell tenni, hogy legkésőbb egy hónap alatt a nyugdíjazott megkapja járandóságát.

Saas szaktárs (Lonea) javasolja, hogy a hozandó határozati javaslatok érdemi részének tárgyalására térjen át a konferencia és bizza meg a vezetőket, hogy a hozandó határozati javaslatok érvényesítésére megtegyék a lépéseket.

A tárgyalások eredményeképp a konferencia a következő határozati javaslatokat fogadta el:

A szakszervezeti szabadságra vonatkozó határozati javaslat

A június 19-én megtartott zsilvölgyi vasmunkások kerületi konferencia, megtárgyalva a szakszervezeti mozgalom szabadságának a kérdését, a következőket szövegezi le:

Az ország új alkotmánya minden állampolgárnak biztosítja az egyesülési jogot, hogy ezen keresztül a társadalmi rétegek megvédjék és előbbre vigyék gazdasági és kulturális érdekeiket. A vasiparban dolgozó munkásság erkölcsi kötelességének tartja ezen alkotmányjognak a gyakorlását, amelyen keresztül reméli gazdasági és erkölcsi életének felfokozott javulását. A létért való küzdelemben, az emberibb megélhetésért, a munkások csak egy utat keresnek: a szervezkedés útját, de az az út mentes legyen a folytonos akadályoztatásoktól.

Sajnálattal állapítja meg a konferencia, hogy dacára az alkotmányban foglalt egyesülési jognak, mindannak ellenére, hogy ez a jog speciális törvény útján is — a szakszervezeti törvény — szabályoztatott, a fent jelölt tartományokban levő egyes munkaadók képviselői annyira nem tartják ezt tiszteletben, hogy üldözik és elbocsátják azt, aki a munkástársai között a szervezkedés gondolatát terjeszti.

A konferencia az ország jól felfogott érdekében kéri a kormánytól, hogy garantálja a szakszervezeti mozgalom szabadságát, mert csak a munkaadókkal egyenlő szabadságfeltételek mellett biztosíthat magának a munkásság egy magasabb életstandardot a tőke és a munka között folyó küzdelemben.

Értesülve a sajtó útján közölt hírekből, hogy a munkaügyi minisztérium módosítani kívánja a szakszervezetekről szóló törvényt, a konferencián megjelent delegátusok annak a reményüknek adnak kifejezést, hogy ez a módosítás jó irányban, a szabad szervezkedési jog kibővítésének irányában fog megtörténni.

Tekintve a súlyos idők, amelyben élünk, a konferencia felbivja a vasmunkásságot, de különösen a calani, nádragi, ferdinandi, hunedoarai és cugiri üzemekben dolgozó vasmunkásokat, hogy szervezeteiket erőteljesen építsék ki és a munkások közötti szervezkedés gondolatának adjanak hatalmas lendületet, mert csak a szakszervezet eszközeinek szolgálatukba való állításával oldhatók meg sikeresen a munkásság napirenden levő gazdasági és társadalmi problémái.

A drágaság leküzdésére vonatkozó határozati javaslat

A zsilvölgyi munkások konferenciája, tárgyalva a felfokozott árdrágulást, megállapítja, hogy az élet általános drágulása és különösen az elsőrendű közszükségleti cikkek túlméretezett megdrágulása ma már szomorú valóság.

Ez a helyzet, amelyet a gyorsan meggazdagodni vágyó spekulánsok mohósága idézett elő, felborította a munkáscsaládok gazdasági egyensúlyát és kimélyítette a munkások szociális szenvedését és nyomorát.

A drágaság előtti színvonalon álló munkabérek nem felelnek már meg még a legalacsonyabb foku létminimumnak sem, úgy hogy a kormány gyors beavatkozása időszertív vált.

Amint más országok is ilyen események bekövetkezése esetén intézkedéseket foganatosítottak, azzal a tiszteletteljes kéréssel fordul a konferencia a kormányhoz, hogy a jelenlegi munkabérek, akár dekrétum, törvény útján, akár minisztertanácsi határozattal emelje fel.

Mint a termelésben és a nemzetgazdasági életben fontos tényező, a vasmunkásság az ország fejlődése és előmenetele érdekében dolgozni kíván.

Társadalombiztosítási ügyekben hozott határozati javaslat

A társadalombiztosítási intézmények jelen működése nem felel meg annak a célnak, amelynek elérésére ez létesítették. A társadalombiztosítással kapcsolatos ügyek

megoldása érdekében a vasmunkásság arra kéri a munkaügyi minisztert, hogy ezt az intézményt a legszélesebb körű önrendelkezési jog alapjára helyezze. Ez a sérelem annál is inkább követel jogos orvoslást, mert az ország egész munkásosztálya várja a megoldást a Társadalombiztosító körül felhalmozódott panaszokra és sérelmekre.

A konferencia arra kéri továbbá a munkaügyi minisztert, hogy a nyugdíjak rendezése tekintetében, — mint amelyek már nem felelnek meg a mai életkörülményeknek, — tegyen sürgős intézkedéseket. A mai nyugdíjak alacsony volta miatt a nyugdíjas munkások a legsötétebb nyomorban tengődnek. Nem szabad továbbra ezt a szegényt tűrni, hogy e területek nagytömegű nyugdíjaisai a multban hozott anyagi áldozatok dacára, most, életük utolsó éveiben, éhhalálra legyenek ítélve.

Az ügy érdekli nemcsak a nyugdíjasokat, hanem az egész munkásosztályt, mint amely a Társadalombiztosító intézménye fenntartásának adóalanyát képezi.

A konferencia követeli a nyugdíjak felemelését az élet drágulásának megfelelően.

A nyugdíjasok nagy többsége a II—III. osztályból kerül ki. A nyugdíjak nagysága a II. osztályban havi 400—1000 lei, a III. osztályban havi 320—800 lei. A nyugdíjak átlaga tehát a II. osztályban: havi 775 lei, vagy napi 25 lei; a III. osztályban: havi 524 lei, vagy napi 18 lei.

A társulások alapjához tartozó nyugdíjasok özvegyei vagy hátramaradtjait a fenti nyugdíjak összegének csak a felét kapják. Ilyen nyugdíjakból ma megélni nem lehet, mert nem fedezik a minimális életszükségletet sem. A közös nyugdíjalaphoz tartozó tagok özve-

gyei nem jogosultak nyugdíjra, ha férjeik az elhalálozás idejében nem voltak nyugdíjasok, vagy ha a Társadalombiztosító orvosa nem állapít meg $\frac{2}{3}$ rész munkaképtelenséget. Így tehát az elhalt férjeik részéről befizetett járulékokat nem veszik figyelembe.

Hogy a legsötétebb nyomor karmaiból a munkásosztályhoz tartozó tömegek tizezei megmentessenek, parancsoló szükségszerűség a nyugdíjak felemelése és kiterjesztése a közös alaphoz tartozó tagok utódjaira is.

A vasmunkások konferenciája megállapítja, hogy a Társadalombiztosító törvényének módosítása és az öregségi nyugdíj létesítése és kiterjesztése az öszbiztosítottakra elhalaszthatatlanul szükséges.

Tekintettel arra, hogy ez a kérdés kiterjed az egész dolgozó munkásság érdekére, a konferencia felhívással fordul az Országos Szaktanácshoz, hogy alkosson haladéktalanul öregségi nyugdíjtervezetet, amelyet a munkaügyi minisztériumnak nyújtson be, hogy ezzel minél hamarabb rendezést nyerjen a munkásság eme életbevágó problémája.

A konferencia tanácskozásai kimerítették a napirendi pontokat, minek következtében Gârbovean szaktárs lelkes zárószóval a tanácskozásokat bezárta.

Külön tárgyalási pontot képezett a ferdiandi, calani és nádragi munkások egyöntetű kollektív szerződés tervezetének a megtárgyalása, amelyet az érdekelt kiküldöttek a délután folyamán intéztek el. Határozat hozott, hogy a legsürgősebb formában benyújtják az illetékes közegekhez az új kollektív szerződés tervezetet.

Ezekhez a szerzett jogokhoz ragaszkodtak a munkások, amely jogok a régi kollektív szerződésben biztosítva voltak.

Nyolcheti mindkét fél részéről tanusított kemény és kitartó harc után június hó 23-án Dr. Chirila munkaügyi felügyelő ur a feleket ismételt békéltető tárgyalásra hívta össze. Hosszas és heves tárgyalások következtek, amelyek végül mégis megegyezéshez vezettek.

A régi kollektív szerződés egy évre újból megkötött. A munkabérekre vonatkozólag megállapodás történt, hogy az összes szakmunkások és betanult munkások a régi órabéruk és a régi akkordárakat kapják. A segédmunkások órábérére 5 cluji hasonló üzem segédmunkásainak órábérére lesz irányadó, amelyek felett a felek közösen fognak megállapodni.

Az akkordban dolgozó munkások, ha az akkordárakkal nincsenek megelégedve, kérhetik az akkordárak felülvizsgálását és az igazgatóság köteles olyan árakat megállapítani, hogy a munkás az órabérét feltétlenül megkeresse. Az új akkordárakat az igazgatóság a bizalmiférfiak meghallgatása után állapítja meg.

A gyár igazgatósága a sztrájkban résztvevő összes munkásokat visszafogadja a régi jogok elismerésével. Ha a gyár valamely osztálya nem indulhat meg azonnal teljes üzemmel, az igazgatóság azonban, az üzem megindulásával párhuzamosan csak régi munkásokat alkalmaz. Új munkást nem alkalmazhat a gyár, amíg az összes régi munkások nem nyertek elhelyezést. Ennek ellenőrzését egy a gyár munkásaiból álló bizottság fogja végezni.

A gyár munkásai nehéz és küzdelemteljes időt éltek át a 8 heti sztrájk alatt. Azonban a küzdelem nem volt hiábavaló. Bebizonyították a többi gyárak munkásai, de az igazgatóság előtt is, hogy a szervezett munkások összetartó ereje szembe tud szállni a munkaadói önkénytelenséggel, ha jogainak és kenyerének megvédéséről van szó.

Ha a munkásság szervezeten és nem tud erőit és ellenállást tanusítani a jogok elkobzása és a bérek letörése ellen, ugy fokozatosan a legsötétebb nyomor lesz az osztályrésze. Eppen azért legyen e küzdelem intő példa a jövőre nézve és a szaktársak fejlesszék tovább szervezeti erejüket, hogy az ezután következő igazgatósági önkényeskedésnek még fokozottabb mértékben ellentállhassanak.

Az aradi „Astra” gyári munkások helyzete

Az aradi „Astra”-gyárban dolgozó, mintegy kétezer munkásnak a helyzete válságos. Munkahiány miatt az igazgatóság 120 munkást elbocsájtott és kilátásba van helyezve még körülbelül 300 munkásnak az elbocsájtása.

A munkáselbocsájtások megakadályozására munkásküldöttség kereste fel a munkaügyi minisztériumot, valamint a bucaresti vezérigazgatóságot. A munkásküldöttségnek tagjai voltak Serbu Grigorie és Zopota Ioan szaktársak is, akik az „Astra”-gyári szervezett vasmunkásokat képviselték.

A munkásküldöttek javasolták a rotációs munkaidő bevezetését, melyet azonban a rezsi költségek nagyságára hivatkozva, az igazgatóság nem fogadott el.

Jelen pillanatban még nem lehet tudni, hogyan fog eldőlni a munkásság sorsa, mert egy olyan megoldás, hogy a kecske is jólakjon és megmaradjon teljes egészében a káposzta is, nincsen.

Ami a kollektív szerződésben előírt munkabér-reviziót illeti, a munkásokat súlyos csalódás érte. Dacára hogy a kollektív szerződés

előírja a munkabérek revízióját az élet általános drágulása esetén, a felek a kollektív szerződés megkötése alkalmával nem fektették le az árindexet, amely alapul szolgálna arra, hogy az áremelkedés százalékát meg lehessen határozni. Emiatt, annak ellenére hogy az élet általános drágulása nyilvánvaló, az érdekelt munkások a szerződéskötés alkalmával érvényben volt árakhoz viszonyítva nem tudták beigazolni a 8%-os drágulást, mint amely feltételét képezi a munkabérek emelésének.

Tehát a munkások béremelési követelése el lett utasítva. Vajon ki felelős a bekövetkezett helyzetért? Tudni kell azt, hogy az aradi „Astra”-gyári munkások között szakadás állott be és ez az áldatlan állapot minden bajnak a forrása. A nagytömegű munkásságnak csak egy része szervezett abban a vasmunkás szakszervezetben, amely a munkásság igazi érdekeiért küzd. A munkásság jelentékeny tömege hagyta magát téves utakra vezetni azoktól, akik szűk látókörükben úgy vélik, hogy a mellen feltűzött nagy horogkereszt és egy színes ing sikeresen megoldja a munkásság problémáit. Azonban ezek értelmetlenségüknél és a munkásproblémákban való járatlanságuknál fogva csak szerencsétlenséget és szegénységet zudítanak a munkásság nagy tömegeire.

Az „Astra”-gyári kollektív szerződés esete bizonyítja ezt. Kollektív szerződést kötöttek annak ismerete nélkül, hogy az árindexet is lefektették volna. Értelmetlenségüknél az a következménye, hogy 2000 munkást ütöttek el a jogos béremelésről. Néhány tíz millió többletprofit megmaradt a kapitalisták zsebében. És akkor miért ne legyenek jó fiúk az igazgatóság előtt ezek a horogkeresztesek, ha a tetejében még ostobák is.

Ha a katasztrófa nem nagyobb mint amilyen, ez annak köszönhető, hogy a vasmunkás szakszervezet vezetői sok olyan tévedést hoztak helyre, amelyek a munkásságra végzetes következményekkel jártak volna.

Az „Astra”-gyári munkásság is saját kárára kell tanuljon. Meg kell tanulja azt, hogy csak a legteljesebb szolidaritás jegyében és a vasmunkások szakszervezetében való erős szervezkedéssel küzdhet ki magának emberibb sorsot, boldogabb jövőt.

A regáti vasmunkások kerületi konferenciája

A Hunedoara és Severin megyék június 19-én Petroşeni-ban megtartott vasas konferencia után, következik a regáti vasmunkások konferenciája, amely július 31-én lesz megtartva Bukarestben str. Ísvor 37 szám alatti helyiségben.

A fővárosi vasüzemek munkásai minden üzemből két kiküldöttet, a vidéki vas és vegyipari üzemek munkásai üzemenként egy-egy küldöttet küldhetnek ki a konferenciára.

A Prahovavölgyében dolgozó munkások, üzemenként ugyancsak két küldöttre jogosultak.

A helyiségekben működő vasas csoportok vezetőségei utasítottak, hogy a delegátusok megválasztása céljából, a területükön levő üzemek munkásaival, haladéktalanul vegyék fel az érintkezést. Azon helyiségekben ahol nem működik csoport, a delegátusokat az érdekelt üzem munkásai választják meg.

Július hó 15-ig a delegátusok neveit föltétlenül be kell jelenteni az alábbi címre. Uniunea Fermetal, Bucureşti Strada Ca-zarmii 11.

A konferencia napi rendje:

1. A regáti vasmunkások gazdasági helyzete.
2. Delegátusok jelentése a munkafeltételekről és munkabérekéről.
3. A munkafeltételek és munkabérek szabályozása kollektív szerződés útján.
4. 8 órai munkaidő és túlórák kérdése.
5. A szakszervezeti szabadság kérdése.
6. A társadalmi biztosítás.
7. Kérdések és indítványok.

A konferencia fontosságára való tekintettel valamint az, hogy a regáti vasmunkások is a szervezkedés eszközével kell megoldják a gazdasági és szociális sokoldalú kérdéseit, felhívjuk a regáti vasmunkásságot, hogy a konferencia küldöttait a kitűzött határidőben jelentsék be.

Mostohán kezelik a Giurgiu-i Duna-kotrözem munkásait

A Duna-kotrözem Giurgiu-i igazgatósága, amely a légügyi és tengerészeti minisztériumhoz tartozik, minden eszközt megragad arra, hogy munkásainak minél mostohább sorsot teremtsen. Teszi ezt megcsúfolva a fennálló munkástörvényeket és elkobozva az évtizedek óta megszerzett jogokat.

1931-től az 1933-as évig az igazgatóság áldozati adó levonása címén két esetben csökkentette a munkabéreket; egyszer 10 és 18%-kal, másodszor 15%-kal, annak dacára, hogy ezeket az áldozati adókat nem kellett volna alkalmazni, mivel a munkások az állami költségvetésbe nincsenek bevéve, hanem órabéres munkásoknak vannak tekintve.

A kikötők vezérigazgatósága minden adott alkalmal elutasította a munkások béremelés iránti kérését. E helyzet következtében a munkások 1936 március hóban törvényes munkakonfliktust jelentettek be. A munkaügyi inspektorátus részéről kitűzött békéltető tárgyalásokon az igazgatóság nem küldte ki a maga megbízottait, kijelentve, hogy nem hajlandó magát alávetni a munkakonfliktusokról szóló törvény eljárásának. E ténynek a bekövetkezése nyomán a munkaügyi inspektorátus az ügy iratait átutalta a bucaresti táblához, hogy kötelező döntőbíróság útján nyerjen rendezést a konfliktus. A döntőbíróági tárgyalásra megint nem küldte el megbízottait az igazgatóság, minek következtében a konfliktus a törvény 24-ik cikke rendelkezéseinek alapján nyert rendezést.

1936 október 30-án 20%-os béremelést hoztak a munkásság javára, de a döntést mind a mai napig sem léptették érvénybe, mert az igazgatóság minden eszközzel megakadályozza a döntés érvénybe lépését. Ez a csökönység arra vezetett, hogy a munkások a bírósághoz fordultak jogaik érvényesítéséért.

De a munkások jogosult eljárása roppant felbőszítette az igazgatóságot és megtorlásképpen elbocsájtotta a munkásság vezetőit, továbbá az üzem bezárásával fenyegetődik. Az eddig érvényben volt tulozokat beszüntette, ami szintén havi 600 lei bércsökkenést idézett minden egyes munkásnak. Megszüntette aztán a tüzfával való ellátást is, ami szintén évtizedes szokás volt ennél az üzemenél.

Az a tény, hogy állami közüzem így megcsúfolja a munkástörvényeket, igen mélyreható elkeseredést váltott ki a munkások körében. Igazán nem érdemelték ki a munkások ezt a mostoha elbánást és azt hogy családjaik minden nélkülözést elszenvedjenek. A munkások képviselői megtették a lépéseket úgy a munkaügyi, mint a lég- és tengerészetiügyi minisztériumban, kérve sérelmeik orvoslását.

Reméljük, hogy az illetékes minisztériumok igazságot fognak szolgáltatni a jogaikból kivetkőztetett munkásoknak.

A cluji Junász-féle gépgyár munkásainak 8 hétig tartó sztrájkja véget ért

A mult számú szaklapunkban részletesen ismertettük a cluji Junász-féle gépgyárban dolgozó szaktársaink bérmozgalmát.

A régi kollektív szerződés szerint ugyanis a munkások munkabérkategoriókba voltak beosztva. A munkabérkategorióknak az képezte az alapját, hogy a munkás mennyi időt töltött be a szakmájában. A munkaadó fő-törékvése az volt, hogy ezt a rendszert megszüntesse és a munkás órabérét ne a szakmájában eltöltött idő határozza meg, hanem azt az igazgatóság egyoldaluan állapítsa meg.

A másik része a dolognak, — ami a harcot kibővítette — hogy az akkordban dolgozó munkások órabérét az igazgatóság nem akarta biztosítani.

A fővárosi vasmunkások élete

»Román villanyipari vállalat«

Örökös - hanglemez - a munkástörvények és törvényes rendelkezések lábbaltiprása. Ezek a törvények és törvényes rendelkezések vannak hivatva a munkások legelőnyösebb jogait biztosítani.

A „román villanyipari vállalat“ munkásai panaszkodnak, hogy a törvényes 8 órai munkaidőt nem tartják be. A törvény figyelmen kívül hagyásával 10-12 órát és még annál is többet dolgoznak a munkások naponta. Ebben a munkaidőben több mint 300 munkás van érdekelve. Rettenetes összevisszaság ezen a téren. Egyes vállalatok elbocsátásokat eszközölnek, mások pedig 12-14 órát dolgoztatnak naponta.

A munkaügyi miniszter ur legnagyobb, legszociálisabb műve az lenne, ha a munkaadókat meggyőzné arról, hogy tartsák tiszteletben a munkástörvényeket.

Egyes műhelyek munkásai súlyos feltételek mellett dolgoznak. Így például az öntőműhely valóságos pokol. Szellőztető ventilátorok itt nincsenek; a füst, gázok és 50 fokos meleg végig elárasztják az egész öntődét. Ilyen körülmények között 12-14 órát dolgoznak az öntőmunkások, amíg csak a lábukról le nem esnek.

A legelőnyösebb egészségügyi rendelkezések sincsenek betartva. Az illemhelyek a műhelyek belsőjében nyertek elhelyezést, piszkosak és roppant nehéz büzt árasztanak végig a műhelyeken. A fenti okok miatt a levegő meg van fertőzve.

És ez a gyár a „román villanyipari vállalat“ nevet vette fel.

Az ivóvízberendezés felszerelése egy helyen van az illemhellyel. Innen kell ellássa vízszükségletét több mint 300 munkás.

A munkabérek a legszerűsebb létminimumnál is alul vannak, mégis az igazgatóság egyes akkordáraknál 50% árcsökkenést hajtott végre.

A román villanyipari vállalat munkásai szakszervezeti útjára kell elbírni. Csak a szervezkedés útján érhetnek el emberibb munkafeltételeket, jobb munkabékeket.

Iratkozzon be minden munkás a szakszervezetbe; legyen hű, öntudatos és kitartó, lelkes tagja.

»Fichet«-gyár București

Francia tőke. Befektetett alaptőke 19.311.190 lei és 148 HP. Pénzszekrényeket kincstári berendezéseket acélburkolatu kamrákat, bankfelszereléseket és precíziós biztosító zárat gyártanak.

A vállalatnál több mint 400 munkás dolgozik, akik a modern kapitalizmus rabszolgái. A munkások helyzete kétségbeesett. A nyomor és szegénység mély gyökeret vert e szorgalmas méhek soraiban. Ők építik azokat a modern, kincseket őrző berendezéseket, amelyekben a kapitalisták gondosan őrzik a munkások verejtékéből kisajtott értékeket. A munka, profitot, gazdagságot, gond nélkül kényelmes életet biztosít egyeseknek, viszont nyomort gyötrődő szegénységet hoz azoknak, akik az értékeket termelik.

A vasmunkás szaklap levelet kapott a Fichet gyári munkásoktól, akik munkásosintéssel leírják sanyaru helyzetüket, amelyben élnek.

Beszéljen a levél:
Minálunk a Fichet gyárban nagy az elégedetlenség. És kérdezzük, miben rejlik az elégedetlenség oka? Vajon lehetséges-e az, hogy olyan havi fizetésből éljünk, amely még a családunk szűkös élelmét sem biztosítja?

A közszükségleti cikkek megdrágulása folytán a mi életünk lehetetlen. Hus? Ezt a nélkülözhetetlen élelmiszert, már csak nagy napok alkalmával látjuk. A kenyér, főzelékfélék, tej, olyan luxus cikkek már, amelyekre nem szabad többé gondolnunk. Mit beszélünk a ruházódás és lakáskérdéseinkről? Ezeket, mint elérhetetlen álomra gondolunk!

A munkaidő nálunk nincsen szabályozva. A munkások 10-16 órát dolgoznak naponta, míg a 8 órai munkaidő hiú ábránd minden munkás szemében.

A munkarendszer igazi franciás, de a munkabérek, az afrikai gyarmatok rabszolgáihoz hasonló. Minden munka időtartamát jegyzékbe vezetnek és megállapítják azt az időt, amelyen belül a munkát el kell végezni. De soha nem veszik figyelembe a munkaerők végső határát

A táblaosztály levegőmentes, igazi pokol. Egyes művezetők, akik velünk semmiféle lelki közösségben nincsenek, durván bántanak velünk, ha csak lehet üldöznek, fenyegetnek bennünket. Van különben egy kuli társaság is a gyárban, ez a társaság saját érdekei ellen cselekszik, amikor tagjai folyton azon fáradoznak, hogy kiérdemeljék a mesterek vállveregető bizalmát. A magatartásuk természetszerűleg kihat a munkásság általános érdekeire is. Az igazgatóság azzal vádol minket, hogy a mostani agitáció olyan érdekeknek a szüleménye, amelyeknek nincs semmi közös vonásuk a munkások általános érdekeivel. Sehogysem akarja az igazgatóság elismerni azt a nyomort, amelyben olyan kinosan vergődünk. Az bizonyos, hogy az elégtelen munkabérek indítottak arra, hogy tömegesen kivonuljunk a gyáriroda elé és munkabéremelést kérjünk.

E helyzet következtében az igazgatóság a munkások egy részének adott 1 lej béremelést, de a mi problémánk ezzel nem nyert megoldást.

Amit adtak, egy csepp a tengerben, nem játszik szerepet. De az a mód, is ahogyan adtak, csupán egyeseknek, míg másoknak semmit, mutatja hogy a nagylelkűség háta mögött az a cél rejtőzik, hogy szétszakadjunk, hogy szolidaritásunk megtörjön. Mi tudjuk azonban, hogy amikor egyesülve, szervezve leszünk, nyert ügyünk lesz. És úgy

hiszük, hogy ez az idő, már nincs messze.

Ha az egyesülési jogot biztosítja az ország új alkotmánya, mi ezt a jogot ki akarjuk használni, mert tudjuk hogy csak a szervezkedés útján javíthatjuk meg sorsunkat.

Tehát visszük a szervezkedés gondolatát előre, hogy kiküzdjük magunknak a kollektív szerződést és a magasabb munkabékeket.

Szaktársaink leveléhez szükségtelen kommentárt fűzni. Ez a levél eléggé megvilágítja a munkások lelkiállapotát és az élet nehéz küzdelmeit. De amint látjuk, ők kezdik felismerni az eszközöket is amelyekkel hathatósan előbbre viszik érdekeiket; ez az eszköz a szervezkedés. Csak tovább ezen az úton!

Nemzetközi munkaügyi konferencia

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal igazgatójának jelentése

Junius hó elején nyitották meg Genfben a nemzetközi munkaügyi konferencia XXIV. ülését. A konferencián résztvevő román delegációban a munkavállalók képviselőjében Bernau Petre, szövetségünk elnöke és Gherman Eftimie vettek részt.

Harold Butler, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal igazgatója, mint minden évben, ez évben is dokumentumokban gazdag, az elmúlt évben az emberiséget foglalkoztató általános gazdasági és szociális problémát felölelő jelentést terjesztett a munkaügyi konferencia elé. Ebből a jelentésből idézzük azokat az itt következő megállapításokat, amelyeket legjellemzőbbeknek tartunk és amely megállapítások irányítóként szolgálhatnak az egész földgolyót elborító mai bizonytalanságban.

A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal igazgatója már jelentése elején kihangsúlyozza, hogy a zavaros politikai helyzet a világ gazdasági helyzetének kialakulására mily hátrányos hatást gyakorolt. E tekintetben Harold Butler szó szerint a következő megállapítást teszi: „Senki sem tagadhatja, hogy az általános békét legelőnyösebb egy mostantól kezdődő tízéves periódusra biztosító mágikus erőre volna csak szükség, hogy a világgazdaság oly fejlődést tudjon felmutatni, amely jóval túlhaladná mindazt, amit ezen a téren eddig alkottak.“

1937 — állapítja meg Harold Butler — nem jelentett szakadatlan fejlődést mutató időszakot. Már 1937 tavaszán három előre nem látott eseménynek voltunk tanúi: a különböző államok tőzsdéin, különösen Angliában és az amerikai Egyesült-Államokban, értékcsökkenés következett be, ami más országokra is kihatással volt. Ugyanakkor az árupiacon a nagyban áruk rohamos gyorsasággal emelkedtek és az élet is megdrágult. Aztán egyes nyersanyagok árai, amelyek burkolt spekulációk következtében magasra szöktek, hirtelen alásüllyedtek. Ez irányban különösen meggyőző példaként szolgálnak a fémek árai, azonban az áruk zuhanásától más anyagok is jelentősen szenvedtek.

Mégis a legtöbb országban, így Angliában, Belgiumban, Kanadában, Csehszlovákiában, Csillében, Dániában, Esztorozsáiban, Franciaországban, Lettorszáiban, Lengyelországban, Németországban, Norvégiában és Svédországban a termelés az elmúlt év utolsó hónapjaiban mégsem csökkent. Ezirányban tehát nincs aggodalomra ok. Általában a közgazdászok a közeljövőben nem várnak helyzetrosszabbodást. Elmondhatjuk tehát, hogyha a politikai bizonytalanságot el lehetne háritani, — amely általános jelenség, — a gazdasági felélékülés jeleit a legkomolyabbnak tekinthetnők. Ami ehhez hiányzik, az a minimális bizalom és biztonság.

Mindezek dacára a jelentés az általános gazdasági helyzetről szóló fejezet zárósoraiiban kihangsúlyozza, hogy a világgazdaság egészséges újjászervezésének kilátásai még igen távoli reménységek. A helyzet mégsem volna nagyon súlyos, ha az államok egymásközötti politikai és gazdasági érintkezésből lehetséges volna a nemzetközi háborus szellemet kiküszöbölni. A mai körülmények között azonban könnyelműség volna nagyobb optimizmust táplálni. Valóban, a jelentés örvedetes szakaszai, amelyekben az utóbbi évek kiemelkedő szociális és gazdasági fejlődéséről, valamint a jövő szép kilátásairól van szó, szinte éles gúnyként hatol füleinkhez, amikor annak a megemlézésére kerül sor, hogy Ázsia

és Spanyolország szörnyű háboruk színhelye, hogy Európa ismét hatalmas hadszíntérhez hasonlít, amikor az emberi lelket mindenütt a háborútól való félelem üli meg. Ilyen körülmények között a társadalmi haladás nem találhat kedvező légkört. Az egyéni szabadság és a gazdasági fejlődés mind szűkebb térre szorul, hogy helyet csináljon ama törekvéseknek, amelyek a népeket háboru esetre készítik elő. Hatalmas összegeket, amelyeket betegségek leküzdésére, az élet meghosszabbítására és megszüntetésére, a tudomány és a művelődés fejlesztésére lehetne hasznosítani, be kell fektetni az ember verejtékes munkájának minden alkotását szétromboló hadieszközök gyártásába, a technikát és a tudományt újabb és újabb olyan eszközök gyártására használják fel, amelyek a halált, a rejtéget és a terrort terjesztik. Az elmúlt évet elsötétítő árnyék azzal fenyeget, hogy az egész földtekét az új sötétjébe borítja.

Átérve a szociális problémákra, Harold Butler rámutat arra, hogy a termelés, az árak és a kereskedelem nivójával összehasonlítva, az életnivó 1937-ben magasabb volt, mint 1929-től számítva bármely esztendőben. Adva lévén ez az eredmény, felvetődik a kérdés, vajjon az életnivó eme javulását a munkavállalók is megéreztek?

Felületesen szemlélve a munkapiac helyzetét, a látszat általában kielégítő. Mégis, a helyzet nem tartható minden oldalról egészségesnek. Azok a száraztűi okok, amelyek a világháboruban lecsökkentették a munkanélküliség arányait, ma is fennállanak. Hatalmas pénzüsségeket, különösen államkölcsönök formájában, használ föl fegyverkezésre. Egyes államokban már meg is kezdődött valamelyes versengésfele az üzemek és kaszárnyák munkaerői között.

(Folytatjuk.)

Nyilatkozat

Alulírott Nagy István belátom, hogy a Vasmunkás Szövetség utasításait nem respektáltam. Igérem, hogy jövőben a szervezet szabályait, utasításait és annak taktikáját magamra nézve kötelezőleg elismerem és be fogom tartani. Kérem a központ vezetőségét, hogy kizárásomat hatálytalanítsa.

Oradea, 1938 június hó 12.

Előttünk:

Zsiga Sándor
Sándor Ștefan

Nagy István

Nyilatkozat

Alulírott Knezsinek Gyula belátom, hogy a Vasmunkás Szövetség utasításait nem respektáltam. Igérem, hogy jövőben a szervezet szabályait, utasításait és annak taktikáját magamra nézve kötelezőnek ismerem el és be fogom tartani. Kérem a központot, hogy kizárásomat hatálytalanítsa.

Oradea, 1938 június hó 12.

Előttünk:

Szilágyi István
Fisch Béla

Knezsinek Gyula

Halottaink

Sajnálattal közöljük alant az utóbbi hónapokban elhalt szaktársak neveit, kiknek hozzátartozói a következő segélyekben részesültek:

Osvath Anton	Aninoasa	Lei 4000
Ellinger Ferdinand	Anina	" 5000
Bart József	Bocșa-Română	" 2000
Dragan Constantin	"	" 5000
Sest János	"	" 3000
Kuni Rudolf	Cluj	" 2000
id. Lévai Károly	"	" 3000
Szűcs Gábor	Diciosánmartin	" 5000
Pap Petru	Lupeni	" 4000
Jacobi János	Reșița	" 2000
Kakucs Ferenc	"	" 5000
Rührkraut Ödön	"	" 3000
Szabó Sándor	"	" 3000
Martinescu Simion	"	" 5000
Klein János	"	" 5000
Hirschpek József	"	" 2000
Gschossmann Anton	"	" 3000
Ploschek Anton	"	" 3000
Manescu Ioan	"	" 5000
Nistor Ludovic	"	" 5000
Lucacela Mihai	"	" 3000
Rausch Hermann	"	" 5000
Richer Peter	"	" —

Az elhalt szaktársak emlékét kegyelettel őrzi meg a szervezett vasmunkásság összessége.